

Generația lui Ilie

16 decembrie 2004

Donald K. Short

Poporul lui Dumnezeu are în cartea lui Maleahi asigurarea că, înainte de reîntoarcerea Domnului, Ilie va face din nou o mare lucrare (Maleahi 4:5). În mod sigur este nevoie de o astfel de lucrare. Într-o predică de dimineață pe care Ellen White a prezentat-o la Battle Creek în data de 29 ianuarie 1890, ea sugerează că „Ilie” este acea solie care a început să fie dată în 1888. Nu este nici o mirare că lupta a fost așa de intensă și că Satana dorește să mențină la infinit o poziție contrafăcută.

Trebuie să se înțeleagă că acea confruntare de pe muntele Carmel a fost apogeul unui dialog îndelungat dintre Ilie și Israel. În zadar a încercat el să-i întoarcă de la idolatria lor oarbă. Sufletul lui era mâhnit și indignarea lui era aprinsă. Inima lui era chinuită de durere atunci când a mers înaintea Domnului și L-a implorat să-Și salveze poporul – „fie chiar prin judecăți. El se ruga lui Dumnezeu ca să retragă de la poporul nerecunoscător roua și ploaia... pentru ca Israelul apostaziat să poată privi zadarnic la dumnezeii lui... Domnul i-a spus lui Ilie că i-a ascultat rugăciunea și că va reține roua și ploaia de la poporul Său până când se vor întoarce la El cu pocăință” (RH, 18 feb. 1890). Astfel Ilie s-a dus prin credință înaintea regelui Ahab și a vestit cu solemnitate că „în anii aceștia nu va fi nici rouă, nici ploaie, decât după cuvântul meu” (1 Împ. 17:1).

Cine, în aceste zile, ar îndrăzni să meargă înaintea Domnului cu o astfel de rugăciune? Totuși, în conștiința adventiștilor există convingerea că evenimentele din prezent nu pot fi considerate binecuvântări din partea Domnului. Pierderile financiare, intriga politică, incertitudinile teologice, confuzia din planuri, toate sunt lipsite de aprobarea cerească. Totul seamănă cu un pământ fără rouă sau ploaie în timpul foametei. Trebuie să înțelegem că acum, ca și atunci, Domnului Îi este scârbă de „indiferența și delăsarea manifestate în lucrarea Sa în timp de criză” (3T, pag. 263). Dar Domnul nu ne-a lăsat fără ajutor. Într-adevăr, se pare că El i-a dat Israelului modern doar avertizarea de care avea nevoie pentru a ști la ce să se aștepte. Remarcați acest sfat:

„Dacă biserica, care acum se dospește în propria ei apostazie, nu se va pocăi și nu va fi schimbată, va mânca din rodul propriilor ei fapte până când se va scârbi de ea însăși. Când se va opune răului și va alege binele, când Îl va căuta pe Dumnezeu cu toată umilința și va atinge nivelul chemării ei înalte în Hristos, stând

pe platforma adevărului veșnic și, prin credință, înțelegând realizările pregătite pentru ea, va fi vindecată” (Profeți și regi, pag. 149).

În ciuda apostaziei înspăimântătoare prezentată în aceste cuvinte, există speranță. Când corpurile administrative, comitetele, conferințele, bisericile noastre, ca un corp colectiv, și membrii noștri, în mod personal, vor ajunge să înțeleagă „apostazia” în care ne găsim, ne vom putea ocupa locul lângă Petru. Domnul Lui știa ceea ce „nici chiar el însuși nu știa.”

Avertismentul solemn al Învățătorului, referitor la vânzare, atât de repede uitat, a scos la iveală cu anticipație nerecunoștința lui Petru, falsitatea sa, necinstea sa, și inima sa a fost străpunsă de durere și amară părere de rău. Apoi Petru s-a pocăit în agonia sufletului. Aceasta a fost ora convertirii lui. O experiență similară o așteaptă pe biserica lui Dumnezeu, și făgăduința este: „va fi vindecată.” Dar „până se va scârbi de ea însăși” și va experimenta cu adevărat părerea de rău și pocăința, închinarea la Baal va predomina.
